

14. *Phylisterne samlede Arisghær til Grib,*
 og agtede Suda at glæfte:
 de ventede Seier at vinde med Gid,
 nebrte bore Borge og Kaste,
 Kong Saul vsfald drog
 med demem, og tog
 med sig ndaf Kampet de bedste.
 15. *Man saa, paa to Sjænge, to Gobe at ftaa,*
 som blinke af Raaben og Skjole,
 en Dal fun imellem dem begge at gaa,
 der funde de Feldttag et holde.
 En Kamp gik frem,
 slene med slen,
 som Setaels Gær vilde bode.
 16. *Han Goliath hede, fer Allen var lang,*
 en Gaandbred betover tillige;
 hans Spidstige var, som en Sværes Stang,
 og Sernet, som leg tør vel fige,
 ni Stakund bog;
 Af Gøbber han drog
 et Gærnt, som ei havde Rige.
 17. *Hans Stryk i Raagt var sig Gange ti Hund*
 og oter; fra Gøved til Saale
 han finte af Gøbber, af denne Mandes Mund
 al Setael Spot maatte taale,
 han wfebe ud
 hær Kampen saa prub,
 hvo Spidst med ham turde maale.
 18. *Fra Gøve fom David i denne Arisghid,*
 hans Broder de maatte nu fare,

10. *Guds Staud fom til David, som havde forslat*
 Kong Saul, som var bleven betoveret,
 ussig, af Gud og sig selv forhadet,
 den Indfald, som han havde øbet,
 Camdtigheds Raag,
 ved Nat og ved Dag,
 at Stoghede var han betoveret.
 11. *Strax David til Gøffet blev faldet paa Staud;*
 sin Gærpe han funde vel rare
 til Stoghede han den utrolige Mand
 ved hndig Mufft funne fare.
 Den onde Staud begg
 ved Strengheds Ræg;
 ved David Gud det funde gære.
 12. *Red Gøffet var Ingen fom David var sig,*
 saa delig, saa tappet, saa veldig;
 i Sager forfandig opførte han sig;
 Guds Staud hannem gørdede saa heldig.
 Gud med hannem var;
 Saul Skærthighed var
 til hannem; dog den blev affældig.
 13. *Red Gøffet ham først den Bestilling tilfaldt,*
 Sauls Raaben og Skjole at drage
 den Gære han vandt, men om Særpen det gjaldt,
 den onde Staud, som funde jaget;
 Saul dragede da blev,
 som David opførte
 i Raabe, som vel at behage.

27. *Han Goliaths Hoved til Kongen frembar,*
 som hannem til Feldtherre satte.
 saa Manddom og Dyden ifølge jo har
 den Gære, som alle maa fatte.
 Den Gære til Løn
 fik Isai Son
 som vidste Guds Løfter at fatte.
 28. *Gos alle blev rygtet den Seier saa god;*
 strax David og Kongen tillige
 med Trommer og Dands bleve tagne imod
 af Israels Døttre og Piger
 med Glæde og Fryd,
 den Seiers-Sangs Lyd
 fra Jorden til Himmelen stiger.
 29. *Saul Tusinde, David ti Tusinde slog;*
 saa sang de lovsyngende Munde.
 Det Saul vel fortrød; men see! Himmelen dog
 den Gære vil David forunde.
 Den glemmes ei maa,
 som Gud tænker paa
 Guds Veie kan Ingen begrunde.

(David, Konge over Israel) 35

En

Bibelsk Sang,

Hvoraf man erfarer, hvordan Kong David
 blev fra Hyrde = Standen ophøiet til
 Konge.

Begynder saaledes:

**Kong David var liden og
 vogtede Saar etc.**

Synges som:

Det hendte sig Jephtha, den Gileads etc.

V box 8:233

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40

mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300 310 320 330 340 350 360 370 380 390 400 410 420 430 440 450 460 470 480 490 500 510 520 530 540 550 560 570 580 590 600 610 620 630 640 650 660 670 680 690 700 710 720 730 740 750 760 770 780 790 800 810 820 830 840 850 860 870 880 890 900 910 920 930 940 950 960 970 980 990 1000

af Guds Raad, med Styrke og Mod,
 en Konge for Israels Stamme,
 9. Stådt sine Sværd og spidder, som
 ved Salven den Hellig-Alders, Konge,
 David blev af,
 han før for Sal Israels Konge;
 Gud sagde: han er den, jeg taler om,
 Prædikaat og den at sine;
 8. Sæt David for Herrens Hæder i frem,
 gav Sværd, det Gud som behag,
 at falde ham hid,
 Prædikaat med David,
 han beder sig til Konge,
 minime Kong, han er kongen, i Herren glit hen,
 den minste er endnu tilbage,
 7. Det mest ba skal hammen isken:
 Mon Kongene ere her alle;
 som Kongen er er vord;
 slet Ingen er her
 thi lod ham fra Israel falde:
 men ei var den rette endnu iblandt dem;
 6. Abinadab, Samma og flere kom frem,
 hais Styrte var ei til Guds Her,
 af Gud var foragt,
 hans Styrtes Pragt
 og Samuel andet at lære,
 den Kongen for alle; men Gud vil Kong
 han, Samuel lærte, skal være
 5. Den vilste var David, vord, vord og vord

han vilde at vælte og vende,
 og Stene af Hæfven, vel seeret saa net,
 sin Staalspids tog han i Hande,
 22. Han var og Raaden foragtede slet,
 til Bytte; Jeg Raaden foragtede.
 og Raaden foragtede slet,
 Jeg Raaden foragtede slet,
 Det David tillagde og Raaden foragtede slet,
 i Kamp med en Raaden at begyde sig,
 at han, som en Raaden, kunde vord
 21. Han fortæres til Kongen, som Raaden foragtede sig,
 af David hævret som Raaden foragtede slet,
 og Raaden foragtede slet,
 Det David blev sagt:
 som Goliath kunde foragtede slet,
 med Styrke og Raaden vel mere end for,
 den Kamp sin Datter at give,
 20. Kong Saul havde givet til Kongelige Sværd:
 det kunde hans Styrke foragtede slet,
 hver vord sig om,
 var Goliath kom
 dog vord, ei Raaden kunde foragtede slet,
 hver Raaden sig, men i Styrke og Raaden
 for stinende Raaden og Raaden;
 19. Men David i Raaden han kom Raaden ind
 med Sværd til Raaden lod fære,
 og Raaden her
 vord og Raaden isken;
 David tog vord
 som for vord vord, med Raaden i Sværd.

Kong David var liden og vogtede Faar,
 den yngste blandt Isai Sønner;
 selv Løven han fælder, og Bjørnen han slaar,
 slet Ingen ham derfor belønner.
 Men Gud ham opskrev,
 og salvet han blev
 en Konge, hans Navn endnu grønnes.
 2. Kong Saul var af Himmelens Herre bortkast,
 ei værdig en Konge at være;
 Profhete fra Herren fik Ordre, med hast
 den Kongelig Salve at bære
 til Isai hen,
 der fandt han vel en,
 som Israel kunde regjere.
 3. I Betlehem Isai boede den Mand,
 otte Sønner han havde i Live,
 der Samuel, Profet i Israels Land,
 et Dffer til Herren vil give.
 Selv Guds Raad det var,
 Frygt Samuel bar,
 at Saul hannem vred skulde blive.
 4. Til Dfferet indbød han Isai med,
 og alle hans Sønner tillige;
 Han helliged' dem alle, det hellige Sted
 slet ingen da maatte fravige.
 Han kaldede dem,
 de alle kom frem;
 Men Gud hannem Raad vilde give.

Med en udaf dem
 han vilde med Klem
 den Kamp fra Verden at sende.
 23. Gam Goliath æskede over til sig
 med megen foragtelig Mine:
 Est du kun en Dreng, og vil kæmpe med mig
 alene, i Steden for dine?
 kom du hid til mig,
 jeg agter ei dig
 saa værdig, hen til dig at trine.
 24. Jeg give skal Himmelens Fugle dit Kjød,
 derpaa han mod David lod stande.
 Men David sig skyndte, med Slingen han skjød,
 at Stenen sad fast i hans Pande;
 den Kamp derved
 til Jorden faldt ned,
 og Seiren faldt David tilhaande.
 25. Men David sig skyndte til Goliath hen,
 Hans eget Sværd drog fra hans Side,
 hug Hovedet af ham, da fhede hver en
 Philister, som det fik at vide.
 Det gjorde Guds Magt,
 som ingen Foragt
 kan af de Hofmodige lide.
 26. Philisterne flydde, og Israel dem
 forfulgte, fik Bytte at røve.
 Enhver drog med Glæde saa frydefuld hjem,
 som Fienden for kunde berøve;
 men David med sig
 frembar praiselig
 sin Manddoms fortreffelig Prove.